

ALPES

LA REVISTA DEL CENTRE EXCURSIONISTA DE LLEIDA - IV ÈPOCA - MARÇ/ABRIL 2009 - Núm. 98

Subscripció anual: 20 € / Preu exemplar: 4 €

ARESTA 98
MARÇ-ABRIL 2009

2

AL VOLTANT D'EN JUANJO GARRA
MÉS AMUNT DELS 8.000 METRES

Àngel Ros i Domingo

PER AL NOSTRE AMIC
Joan Ramon Segura

MANS DE SEDA AMB ESPERIT
DE FERRO
Jordi Gàzquez (Tato)

APRENENT DE L'EXPERIÈNCIA
Agustí Ardiaca

AMISTAT
Ferran Latorre

MANASLU, 8.163 M DE DUBTES
I INCERTESES
Juanjo Garra i Lorenzo

12

ALPINISME
AMB EL CAP PLE DE TRES MILS,
MENYS DOS
Carles Giné-Janer

14

ITINERARI EXCURSIONISTA 98
GRAUS DEL BELART I DE LA MARE
DE DÉU (EL MONTSANT)
Manel Cortès

16

APUNTS I COMUNICACIONS
Equip Aresta

EQUIP DE REDACCIÓ: Mercè Ciutat, Josep Lluís Gàzquez, Mercè Gàzquez, Dolors Llordés, Carmina Pardo, Carles Sàez, Núria Solé. DISSENY GRÀFIC: Josep Herrándiz. EDITA: Centre Excursionista de Lleida. REDACCIÓ I ADMINISTRACIÓ: C/ Comerç, 25. 25007 Lleida. Tel.: 973242329. Fax: 973234497. E-mail: cel@cel.cat INTERNET: <http://www.cel.cat> IMPRIMERIA: Arts Gràfiques Bobalà, SL. DIPÒSIT LEGAL: L-39-1958. Tirada: 1.200 exemplars. Publicació no lucrativa. El CEL no es responsabilitza de les opinions dels autors. Es permet la reproducció però amb l'esment de l'autor i l'origen. Subscripció de 6 números: 20 euros. Preu del número: 4 euros. Imprès en paper de cel·lulosa blanquejada sense clor. FOTO DE PORTADA: Manaslu, 2008. FOTO CONTRAPORTADA: Broad Peak, 2007. Fotos: Juanjo Garra
COL·LABOREN:

Si sabem d'algú que ha fet quelcom d'especial en qualsevol camp d'acció a la vida, és normal i comú sentir-ne admiració, reconeixement, simpatia... i, per què no dir-ho, fins i tot enveja (sana o insana), si el camp d'acció forma part de les nostres inquietuds vitals.

És curiós que el ressò, o la identificació del triomf aliè, acostuma a ser proporcional a la distància: com més llunyà és el fet, potser per exòtic, més valorat el sentim. La proximitat ofereix una certa naturalitat a les coses...

Si et diuen que un noi d'enlloc ha pujat a 5 cims de més de vuit mil metres (a més d'altres fites muntanyenques de rellevància), que ho ha fet pràcticament només amb els mitjans que li han ofert les pròpies virtuts, com ho són la tenacitat, la capacitat de sacrifici, la justa proporció de valentia i prudència i l'amplitud de mires i objectius (entre altres), que ho ha fet en conciliació amb una vida laboral i familiar normalitzada i que ho ha fet des d'un territori mancat de cosmopolitisme i allunyat dels centres de decisió que normalment afavoreixen la promoció i el desenvolupament personal, segurament, despertará en nosaltres l'admiració, el reconeixement i la simpatia abans esmentats.

Aquí, a Lleida, al Centre Excursionista de Lleida, tenim la fortuna de comptar amb en Juanjo Garra, que, des de la discreció i la vocació cap a la muntanya, com tots sabem, compleix amb tots els requisits continguts al paràgraf anterior. Nosaltres aquí, avui i sempre, podem presumir, a més de conèixer-lo, de tenir-lo en la nòmina de companys i bons amics.

A en Juanjo i els seus, els desitgem salut, felicitat i més èxits.

Vagin dedicades a ell un bon grapat de pàgines d'aquesta *Aresta*, que des de la proximitat intentaran fer-li una mica de justícia, tot afegint-se a les cent noranta-dues mil entrades que el buscador Google dona avui, en 0,27 segons, a la demanda de Juanjo Garra.

LA PAERIA

Ajuntament de Lleida

Generalitat de Catalunya
Departament de Cultura

Més amunt dels 8.000 metres

L'escalada és un esport difícil, arriscat, solitari, tot i que sovint es practica en equip, si més no en les expedicions per assolir les fites més altes. Un esport que només té un premi: aconseguir l'objectiu desitjat, fer el cim. Un esport que es presta poc a la competitivitat, si no és la de competir amb un mateix en superar pas a pas, cim a cim, unes cotes sempre més altes.

Juanjo Garra és, sens dubte, un exemple del que acabo de dir. Un esportista de qui ens sentim orgullosos lleidatanes i lleidatans, especialment els membres del Centre Excursionista de Lleida, del qual en Juanjo, en el món sense jerarquies dels homes i dones bolcats en la pràctica d'aquest esport, és el *primus inter pares*.

Juanjo Garra, en la seva llarga dedicació al muntanyisme d'alta volada, ha fet, ja, cinc 8.000. Una fita més que remarcable als seus 45 anys, més encara si hom considera que ha estat assolida en competència, aquesta vegada sí, amb la seva dedicació professional a la gestió esportiva municipal, i, per damunt de tot, amb la dedicació a la seva família, que, em consta, li dóna sempre un gran suport en tots els projectes que ha realitzat fins ara, i en els que, com tots ho desitgem, seguirà realitzant en el futur.

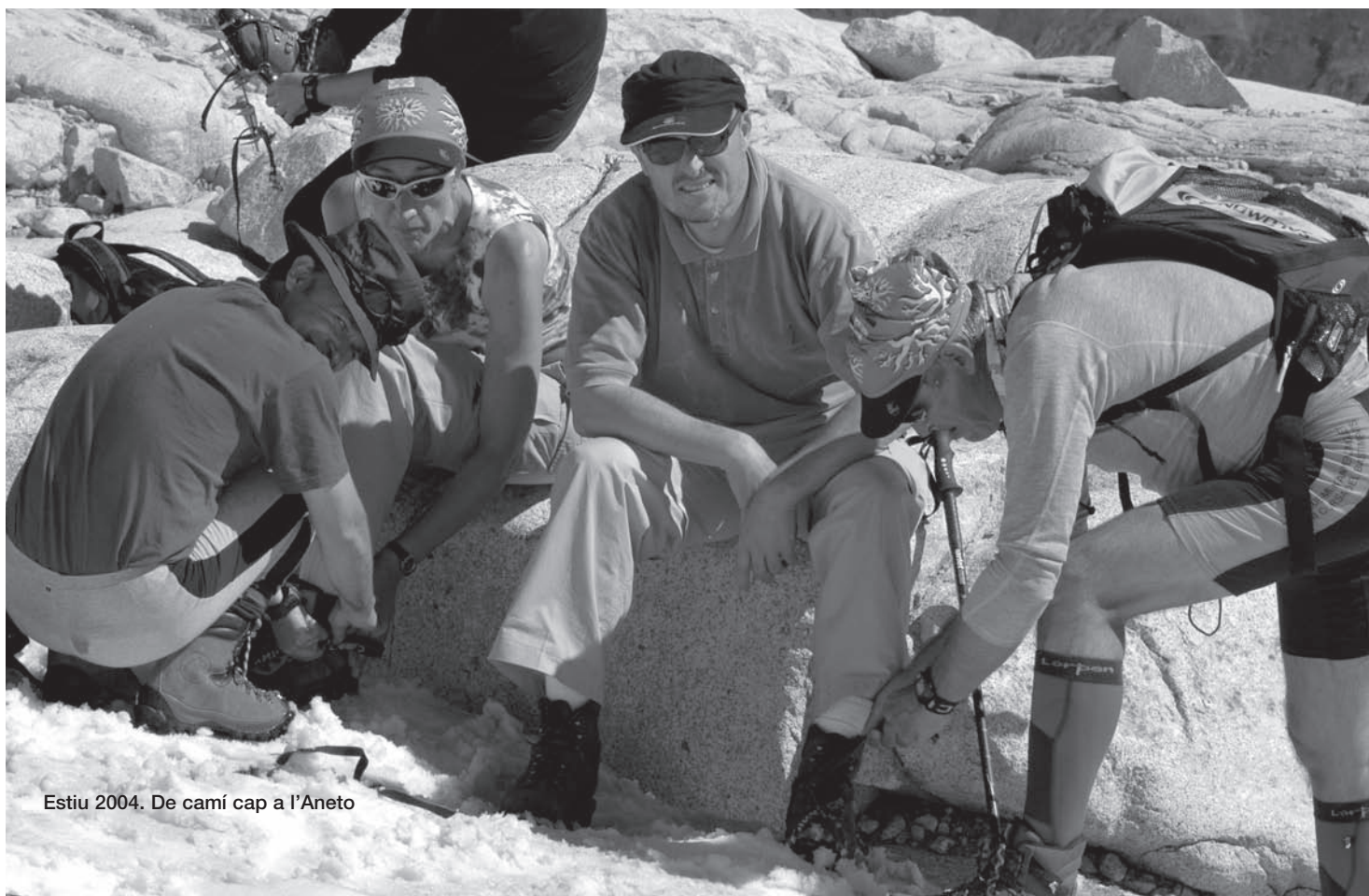
Vull manifestar aquí, en aquesta edició d'*Aresta*, la meua felicitació al Juanjo pels grans cims que ha coronat, i la meua amistat al company de muntanyisme, manifestada en totes les ocasions en què he gaudit de la seva companyia, i del seu ajut, en la meua modesta pràctica d'aquest esport; amb fites, és clar, més limitades, com són fer cims de 3.000 metres. Un gran repte per al muntanyenc ocasional que jo sóc, i una modesta passejada per al gran escalador que és l'amic Juanjo.

He dit que el premi per pujar una muntanya, sigui més o menys alta, està en el fet d'aconseguir-ho. També està, un cop arribats a dalt de tot, en el gaudi de la natura atalaiada des del cim. Una contemplació que ens fa partícips de la bellesa immensa de grans extensions de territori, en un silenci profund, només trencat per les manifestacions de joia dels muntanyencs. Una experiència que ens fa conèixer, i per tant entendre, el valor fundacional que les muntanyes tenen en totes les cultures. També en la nostra.

Enhorabona Juanjo, i a per més 8.000. Seguirem al teu costat.

Àngel Ros i Domingo

Alcalde de Lleida

Estiu 2004. De camí cap a l'Aneto

Per al nostre amic

Hi ha vetllades i indrets que tenen per la meua irrellevant història personal una significació especial. Un d'aquests paratges per a mi és el pla de la cabana de Forcau on d'adolescent vaig compartir la vesprada amb un vell pastor i, a l'hora foscant, vaig decidir enfilar-me a coronar el cim del Posets amb la claror de la lluna. Una altra d'aquestes vetlles va ser ja en el vell refugi de Forcau —encara no s'havia popularitzat amb el nom de refugi Àngel Orus— quan a en Juanjo i a mi ens va tocar dormir al terra del menjador, ja que les poques habitacions de què disposava en aquell temps estaven totes ocupades. En aquell fred espai vàrem estar llargues hores parlant de tot i de res. No crec que ningú estigués dormint entre les taules perquè si no li hauríem amargat a bastament la nit.

En Juanjo em va explicar detalladament la seva primera incursió de gran nivell: el pic Lenin a la desapareguda Unió Soviètica. Estem parlant de l'any 1989 i fou, segurament, una de les primeres grans expedicions del Centre a cims de gran alçada, excloent alguns viatges als Andes

i un altre intent al mateix pic Lenin que fracassà uns anys abans. He de reconèixer que em va posar les dents ben llargues; des d'aquell moment vaig sentir allò que en diríem “enveja sana” que no ve a ser una altra cosa que reconèixer la impotència personal a acompanyar l'amic per aquells alts verals. Amb ell havia arribat a anar fins i tot de parella en el X ral·li d'Alta Muntanya Ciutat de Lleida als estanys de la Pera i vàrem guanyar una meritòria segona posició. Però ja ho diuen ben clar: “el que *vale, vale*, i el que no, a president!”

Les seves noctàmbules paraules amagaven molta il·lusió, molta força comunicativa, molt d'afany d'anar més lluny, de tirar endavant. En aquell moment m'havia d'haver adonat que la carrera expedicionària del meu bon confrare no es quedaria en aquell 7.000 del Pamir. El temps i el seu encadenament de cims prestigiosos m'obririen els ulls.

En assolir el seu primer vuit mil, el Cho Oyu per allà l'any 1994 —en una gesta hivernal que era recordada en l'exposició Els Catalans als 8.000's que vàrem tenir ocasió de veure en el nostre local— en Juanjo entrava a la colla dels grans de l'himalaisme català. Recordo que li vaig comentar que a partir d'aquell dia “fardaria” arreu de tenir un company vuitmiler. Als que anem per la terra gastant soles de xiruques ens agrada molt lluir d'amistats que eleven el vol per damunt dels nostres petits objectius. I així va arribar el primer vuit mil, després el segon, el tercer, el quart i, fa quatre dies, el cinquè. No cal dir que ara el plaer de dir que tinc un company que ha fet cinc de les mítiques cimes himalaienques, s'ha multiplicat exponencialment.

Tot acabant, aprofito l'avinentsa per afirmar que, així mateix, darrere del gran alpinista s'amaga un company fidel a l'entitat, amic dels seus amics (i, fins i tot, dels seus enemics) i amb un cor sempre obert, sensible a les injustícies socials i allunyat dels dogmatismes ferrenys. De vegades el currículum dilatat no ens deixa veure amb claredat la profunditat de la persona. Deu ser com allò tan obvi dels arbres que no ens deixen veure el bosc.

En aquests darrers anys he anat pregonant que la ciutat de Lleida, finalment, havia reconegut els mèrits del nostre esportista. Que en Garra ja era profeta a la seva terra! Però, sense adonar-nos-en, des del Centre no havíem tingut mai la gosadia de dir-li allò tan senzill de:

Juanjo, t'estimem!

Joan Ramon Segura
President del CEL

Mans de seda amb esperit de ferro

Des dels cims més alts es veuen els horitzons més llunyans... Aquesta expressió m'és familiar. I probablement també ho sigui per molts de vosaltres. Correspon tal vegada a algun conegut escriptor? De cop, me n'adono: és l'amic Juanjo Garra (alpinista), que amb paraules dolces i amables condueix un auditori embadalit pels patiments d'una de les seves aventures per les muntanyes del planeta.

El meu cap torna a perdre contacte amb la realitat i emprèn un viatge en el temps i l'espai, aturant-se en aquelles experiències compartides, poques pel que m'hauria agradat, però suficients (a l'entendre de qui m'ha encomanat aquestes ratlles) per a recollir en un petit escrit el que per a mi destaca del seu caràcter.

Ha plogut molt d'ençà que, amb una petita colla, vam anar plegats a l'Atlas. Ell era molt jove, i lògicament va pagar la novatada. Li vam adjudicar un altre mascle de company, mentre que la resta, més grans que ell, gaudíem de la companyia de la nostra parella habitual.

D'aquestes experiències s'aprèn força i amb el temps ha anat demostrant una gran claredat d'idees i una voluntat de ferro sense perdre el tracte càlid i amigable. Quan té un objectiu és implacable: no sempre els qui t'acompanyen en una expedició són els que hauries escollit, no sempre és agradable anar a reclamar un ajut econòmic que sí, que ja està concedit, però que mai arriba, o sentir com a casa et diuen: un altre cop marxes?... Però ja se sap,

la recompensa de l'èxit és directament proporcional al volum de sacrifici que comporta. I si per anar a una expedició cal filmar, doncs es filma i prou.

Tanmateix, res del que he dit pot portar-nos a la conclusió que és un temerari. Absolutament fals. En tot cas, tossut. Arriscat? Tant en la muntanya com en les nostres vides, tots arrisquem, més o menys, en funció de la confiança que tenim en nosaltres mateixos. Però un bon criteri esdevé decisiu en els moments complicats, i en aquest sentit puc donar fe que no perd mai els papers.

Desconec quins eren els seus jocs preferits de petit, però prou podrien haver estat els jocs d'estratègia. És una faceta potser desconeguda per molts, però que esdevé força evident quan li toca portar les regnes al camp de batalla. L'experiència acumulada i les seves qualitats humanes li permeten gestionar amb bons resultats, de vegades en condicions difícils, un grup de persones en la consecució d'un objectiu final, prenent la responsabilitat de dir allò que de vegades cal dir però que ningú s'atreveix, atribuint responsabilitats a cadascú i exigint-les després, i recordant que en un grup d'aquestes característiques el que va a la seva bola no hi té lloc.

Si amb tot el que he dit encara no ha quedat clar, que sàpiga que si li fan falta soldats per la propera batalla, em tindrà gustosament a les seves ordres.

Jordi Gàzquez (Tato)

Aprenent de l'experiència

L'Excursionisme té el seu principal camp d'acció i activitat en l'espai natural; és un espai de descoberta amb respecte, que permet gaudir de totes les oportunitats, esportives i no esportives, que anirem guanyant pel nostre viure. Sovint aquesta descoberta ens porta a endinsar-nos en ambients feréstecs i d'exploració on, a més del respecte, cal coneixements, tecnificació i equipament, perquè aquesta activitat pot suposar un risc i l'hem de controlar... i d'aquí surt el, per a mi, desafortunat concepte d'esport de risc; així ens enfilem per parets de roca, ens esmunyim per les fissures de la terra, acompanyem a l'aigua quan cau per les barrancades, travessem país i carenes, amb fred i calor; ens endinsem cap a les profunditats...

Però alguns, dins d'aquesta dèria, que continua essent excursionista, busquen encara més enllà i situen el seu camp d'acció en els extrems de l'espai natural; el Juanjo ha demostrat aquesta "inclinació", i les muntanyes més altes en els territoris més inhòspits ja coneixen aquest gran homenet de la nostra entitat i ciutat. El Manaslu ha estat el seu darrer somni/quimera, com ell diu, que ha pogut aconseguir amb èxit (no només per haver arribat al cim, sinó també per poder-ho compartir amb tots nosaltres en retrobar-nos). Abans hi han hagut moltes altres quimeres, des d'aquella primera expedició al Pamir del 1989, que l'han arribat a portar al capdamunt del món (Everest 2000) des d'on ha pogut, sens dubte, gaudir dels "seus més amplis horitzons".

Quan un puja muntanyes tan altes, llunyanes i en racons de món, diguem

que particulars, ha de comptar, no només amb la preparació física i tècnica per l'empresa; l'ambient allà dalt és agressiu i per si mateix pot comportar problemes, a vegades greus o fins i tot fatals... bé ho sap en Juanjo, que li va tocar perdre algun dit per congelacions en la seva ascensió al Cho. Oyu a l'hivern de 1994; per altra banda qualsevol ensurt o accident, encara que potser no greu en si mateix, es pot convertir en un problema complicat de resoldre... també ho sap ell, que va haver de ser evacuat de pràcticament dalt del McKinley per una caiguda amb fractura de peroné al 1996... El coneixement del medi, l'aclimatació, el bon senderi i un correcte equip/equipament són fonamentals per aquestes empreses, en les que el nostre homenet de ponent s'hi sap moure amb excel·lència.

Enhorabona Juanjo!!! però sempre atents.

Agustí Ardiaca

Amistat

Sempre he pensat que les amistats es forgen per una sèrie de factors que no són tan fàcils de trobar, sobretot en els casos que podríem qualificar d'amistats madures o si em permeteu el neologisme, d'amistats postinfantils. Perquè per una banda hi ha els amics d'infantesa, aquells que se solidifiquen cada cop més a mesura que passa el temps i que es van superant les barreres que imposa la vida. Són aquelles amistats que acaben sent incondicionals pel fet de compartir un origen llunyà i per haver definitivament superat totes les distàncies que s'obren quan la vida ens va esculpint amb paràmetres ben diferenciats dels de la infantesa.

Per altra banda hi ha les amistats madures. Són aquelles que trobem pel camí, un cop la vida ens ha situat d'una manera bastant definitiva en el lloc que ens pertoca i amb uns valors ja força consolidats. En aquests casos, les amistats es forgen ja no per un passat llunyà i sentimental, sinó per un respecte mutu, i per una estimació solidària de referents compartits, de valors i de circumstàncies. Hi ha en el fons una admiració, i la sensació que un no es troba sol amb tot allò que defensa.

Tot això és el que em passa amb el Juanjo. El vaig conèixer ara farà uns vint anys, en un curset d'escalada en glaç que organitzava l'ECAM. Després el destí ha volgut que compartíssim bastantes expedicions a l'Himàlaia. És gràcies a ell que vaig entrar en contacte amb el grup d'Al Filo de lo Imposible, quan el 1998 vaig ser convidat a l'Annapurna. No cal que us digui als que coneixeu en Juanjo, que la gratitud que sento per ell des d'aleshores no ha quedat en el buit, en el no-res. Ans al contrari. Amb els anys ha succeït allò que us comentava al principi. Que la nostra amistat ha entrat en un punt de complicitat cada cop més estret, en la justa mesura que ambdós ens hem anat adonant que compartim valors i circumstàncies similars. I és en aquest procés d'apropament on recau la màgia de l'amistat.

No puc deixar, en aquest punt, de pensar en el Juanjo en els termes que molts coneixeu. Es tracta d'una persona disciplinada i exigent. Amb un punt d'intel·ligència pragmàtica molt nòrdica i civilitzada. Conciliador, com a bon català, i sempre ponderat amb les opinions. Per a mi, el més important és que sempre és plenament conscient del paper i del lloc que li pertoca a la vida. Ni de més, ni de menys, sempre hi és en la mesura exacta. És ambiciós, per ganes, però també perquè la seva humilitat li permet valorar la dificultat i el valor de les coses. En aquest sentit

és un lluitador, i difícilment defalleix. Puc donar fe que ho dona tot fins al final.

Però per sobre de tot, diria que el Juanjo, en el fons, és un sentimental i un romàntic sense remei. En un principi i en el fons, fa les coses per un impuls vital, perquè les sent. Encara que després hi posi l'ordre exacte i estricte de la raó, el mòbil és purament sentimental.

A més a més, i per acabar, en Juanjo és de la mateixa ciutat que la del poeta de la Ciutat Llunyana. Terra dels meus avis, de la meva mare. Aquest és un punt per a mi força especial. A través d'ell, mantinc un petit lligam amb la terra ferma, ara que en els darrers anys l'he anat perdent lentament. I és que quan el veig, no puc deixar de pensar que ell és el Juanjo, de Lleida, en bona mesura la Catalunya oblidada, però que molts portem dins del cor.

Potser ara no està de moda. Potser pugui semblar un adjectiu neutre i buit, d'aquells que s'utilitzen per no dir res. Però per a mi, i amb els anys, és un qualificatiu que ha anat guanyant sentit i valor. En Juanjo és una bona persona. Simplement. I li dono una enorme importància perquè és el que voldria que també diguessin de mi. I és que en els temps que corren, poder-ho dir és un gran què.

Amb el Juanjo hem viscut derrotes. I també èxits. Sovint hem compartit la complicitat de ser els catalans del programa, amb tot el que això significa. La nostra és una lluita constant. Per la vida, per la muntanya. Per seguir alimentant les nostres ànimes d'aquesta tossuda passió. I al seu costat, he après el difícil repte de voler ser una persona íntegra. Que puguem compartir més cims Juanjo!

Ferran Latorre

PAKISTAN پاکستان
(1954-2004)
Golden Jubilee
First Ascent of
K2 8611m

ARXIU
IZARD-
c/P. VIANA
CAT-250011

On al the cap
the old Konowum,
a nest was at Bond
Feb 16 eggs.

DES DEL ^{im} _{una} muntakya
veind CHO _{oyu} molts

RECORDS 15 JUN 80

FELIX IZARD GAVARIZO
- Viana 48/50

times per 6 Gallons
Pigman esteh -
March (1000/1000)

FELIU IZARD
PRINCEP VIANA
LEIDA
SPAI
EUROP

Hei tios, mas é uma
canga, tem tinger nos pro-
blemas, pois já s'absta-
re glaut. Um pete, uma
marchada a toz.

 Cumbre del cerro Aconacagua, 6.962mts.
 Glaciar de los Palcos.
 Alrededor en Nido de Cóndores.
 Aconacagua summit, 6.962 mts.
 Palcos Glacier.
 Nido de Cóndores sunset.

EXPOSICIÓN A CONCACUAGA
 SENSE GLACIER 2005/6

126032100607
Telio Ford
prince viana 5
LWIDA
SPAIN

Brand Peak
 1000m
 - EXPEDICIÓN -
 Leica - Himalaya
 EXCURSIONISTE DE LEICA

PHOTO LEICA
 A tota la gran família
 P2/Pahosia, 13, 1er
 2500f LLFIDA (24)
 CATALUNYA

12/8/89
AXIN-TASH
HEM
FET EL
C/M IIII

Familia
Izard - Forrester
C/P. Viano, 50, 2.
25004 LLEIDA
TALYHA - SPAIN
Dep. Leg. 8, 10, 200 -

Centre Excursioniste de Lleida - Himalàia

Que porta en foliu tota
el braç, la rectificació dels
la revista? No es pot
dels 3.000!

ACONC AG

Lleida

ACONCAGUA 96
6959 m Andes meridionale

De la boira a l'estiu austral

Manaslu, 8.163 m de dubtes i incerteses

Edurne Pasaban, Asier Izaguirre

i Juanjo Garra

Aquest és un petit “tast” de la intensa història de dubtes i incerteses viscuda pel nostre soci i amic Juanjo Garra, aquesta passada tardor de 2008 a la serralada de l'Himàlaia, concretament al cim del Manaslu de 8.163 m. El fil conductor que publiquem a l'Aresta, són petits extractes dels 18 articles publicats al blog juanjogarra.blogspot.com, on podreu trobar la versió Lleidatana de l'Expedició d'Al filo de lo Imposible de TVE a aquest vuit mil del Nepal.

L'hora de la partida. Un altre cop els nervis de darrera hora, els últims preparatius, els dubtes i les incerteses que naveguen conjuntament en aquest riu d'il·lusions que representen els reptes d'una nova expedició.

Permeteu-me que dediqui la primera comunicació a la meva llum, a aquelles persones que han fet possible que avui fos al peu de començar aquesta nova aventura. Especialment a l'Assumpta i l'Aina, que patiran aquesta absència temporal d'una forma agredolça, sabent de la meva il·lusió en tornar a despertar-me al redós de l'Himàlaia i de la duresa que representa una separació temporal.

La tecnologia cada cop està més present en les expedicions, és un reflex de la nostra societat. Qui ho

diria! Inauguro un blog que ens mantindrà en contacte a més de 7.000 km de distància, en un altre continent, una altra cultura, una altra forma de ser i acceptar el dia a dia. Molt lluny, i com sempre molt a prop de tots vosaltres.

Nepal. Després de 240 anys de monarquia. La primera visita al Nepal la vàrem fer a l'any 1993. 15 anys més tard, Katmandú s'ha tornat més bulliciós, més nerviós, més caòtic, aparentment més occidental, però alhora amb els mateixos espais encisadors d'abans. Al cantó de l'internet més modern, qualsevol carreró ens condueix a la calma més absoluta, a la manifestació religiosa més captivadora, a la tendresa més infinita dels infants que juguen al carrer. Després de 240 anys de monarquia, aquest estiu la dinastia Shah ha deixat de governar al Nepal, el país del sostre del món. Aquests dies el Nepal

ha estrenat president de la recent instaurada república, Ram Baran, fill d'un granger i metge de professió. El futur segueix essent incert, el poble denota una renovada esperança, però antics vicis, una insolent distribució de la riquesa i les estructures anquilosades del país representen un llastre força important per als habitants del país del somriure etern. Portem 3 dies a la capital, l'equip desitja començar a caminar, iniciant aquest sender que ens durà més a prop de la nostra quimera.

L'aproximació. Per poder arribar al Camp Base de la nostra muntanya emprarem 9 jorns, dels 570 metres snm d'Arrughat, dia a dia i progressivament arribarem als 4.700 m del Camp Base del Manaslu. Les propes jornades, constitueixen una prova fefaent del que representa el temps dels monsons, en un paisatge que enfila l'angosta vall excavada per les aigües del cabalós Budhi Kandaki. És un encanteri de tots els verds possibles. La humitat relativa en l'ambient és aclaparadora, ens venç pas a pas, mai de la vida havíem suat tant i tant. Els porus de la nostra pell semblen fonts i la nostra roba és amarada de suor. Els camins són capritxosos, senders, corriols que cerquen trobar el pas idoni, sempre tenint com a testimoni el brogit del grisós riu que

és alimentat per gran quantitat de sediments. Els assentaments poblacionals que anem trobant al llarg del camí ens alleugeren la duresa de la marxa. Sempre amb un càlid somriure acompanyat de la salutació “Namaste” (*hola, que tal, bon dia*). Conforme anem avançant vall amunt la població és marcadament més tibetana. Encara en ple segle XXI, aquests pobles no tenen (sota el nostre concepte) cap mena de comoditat, llum elèctrica, telèfon, aigua corrent... però tenen una mirada neta, un posat honest i digne i encara creuen que el més important de les persones es troba en l'interior.

El Camp Base. En una jornada èpica arribem al Camp Base (CB) del Manaslu. Si a la darrera nit no en vàrem tenir prou amb la demostració nocturna de la força dels monsons, a mitja pujada dels 1.300 m de desnivell que ens separaven l'assentament poblacional de *Sama* del CB, una persistent aiguanau ens obliga a donar el millor de nosaltres.

El treball titànic se l'enduen els tibetans, homes i dones que sota la pluja i amb les pesades càrregues fan malabarismes per no lliscar muntanya avall; en els passos més difícils nosaltres els donem un cop de mà. Els portadors que ens han acompanyat al llarg de les primeres jornades han tornat a casa seva, i han ocupat el seu lloc els tibetans del llogaret de *Sama*, que tenen l'*exclusiva* de les traginades fins al CB. Qualsevol esforç (moure unes pedres per fer una plataforma per la tenda de campanya, carretejar el farcell del material) fa que el cos es queixi en forma d'esbufecs i mal de cap. Sort que sabem que això només serà els primers dies: a poc a poc el nostre organisme anirà produint més glòbuls vermells i ens serà menys incòmode moure'ns en aquestes alçades.

Al CB no estem sols, a diferència de l'any 1999 en què només hi érem dues expedicions. Ara hem de compartir l'espai amb altres grups, alguns d'expedicions comercials, és una situació un xic incòmoda, però és clar, ningú té l'*exclusiva* de la muntanya. Sembla que les expedicions que volien anar al *Cho Oyu* (Tibet) no han obtingut els permisos necessaris del govern xinès, i això ha fet que algunes canviessin d'objectiu.

Matinada d'atac al cim

El nostre equip. Aquest és l'equip humà que conforma el grup d'alpinistes que tenen com a objectiu el Manaslu; Edurne Pasaban, Asier Izaguirre, Alex Chicon, Ferran Latorre, Ester Sabadell, Kinga Baranowska, Mikel Zabalza i Juanjo Garra.

Tenim una finalitat comuna, compartir aquesta història amb una il·lusió infinita. El que és important aconseguir és que els diferents elements d'aquest trencaclosques sapiguem sumar: la veterana experiència i l'agosarada joventut; la muntanya ja s'encarregarà de fer la selecció natural. Entre tots sumem més de 30 ascensions als 14 cims de vuit mil metres, malgrat que al Manaslu encara cap de nosaltres no ha tingut l'oportunitat d'albirar l'infinit horitzó des del seu punt més alt.

El primer contacte. Malgrat que tan sols portem un dia al CB, hem estat valorant la possibilitat de treballar a les parts baixes de la muntanya amb un doble objectiu: aclimatar el nostre organisme i deixar un dipòsit de material en alçada, així que decidim fer un porteig de material al camp I (CI).

El trajecte del CB al CI és un recorregut completament glaciari. Del base enfilem les arestes de les morrenes i en una hora entrem a la gelera del Manaslu. Hi han moltes esquerdes al llarg del trajecte, i ja amb els grampons posats ens assegurem a les cordes fixes en els passos més delicats.

És un recorregut sense una excessiva dificultat aparent, però en el darrer tram trobem un bonic esperó de roca

d'uns 150 m seguit d'una pala de neu de 45° abans d'arribar al CI, que ens rep amb una forta tempesta. Cal agafar els piolets i les pales per preparar la plataforma per la tenda, sota la neu trobem gel, això fa que la feina sigui dura de debò, i amb la manca d'aclimatació cada cop de pala ressona al nostre cervell. Bé, finalment hem aconseguit plantar una gran i única tenda per a 7 persones, dipositem sacs i fogonets. Aquest CI es troba a 5.730 m, així que hem pujat quasi 900 des del CB, invertint 3 hores en el trajecte.

L'exercici de l'espera. Des que vàrem baixar de fer el porteig al camp I, portem 4 dies reclosos al CB, a 4.850 m. No para de ploure i nevar, el monsó es resisteix a deixar-nos. A les nits hem de sortir a palejar la neu que posa a prova la resistència de la tenda de campanya. Tot el que no és moll es troba humit; és un xic desesperant, la humitat et va calant a poc a poc. Desitgem veure el sol com la sal a la cuina de casa.

Fa nou anys, aquesta història del Manaslu va començar de la mateixa manera, amb un empatx de neu... en Ferran i jo, enraonant a la tenda menjador, recordem tot sovint aquella peculiar tardor. Ara amb l'experiència, l'exercici important se centrarà a saber esperar la retirada del monsó, i atacar en la breu finestra que ens deixarà la climatologia abans que arribin els forts vents i el fred, avantsala de l'hivern. Estem desitjant que la neu es vagi fent ferma i es consolidi en els pendents amb perill d'allaus que ens porten fins al camp II. Les capritxoses precipitacions diàries són com un petit corcò, ens fan mirar de reüll el fons de la vall i els núvols estancats; però la paciència és un arbre d'arrel amarga i fruit dolç.

Entrevista amb Elizabeth Hawley, corresponsal de l'agència Reuters i de l'*American Alpine Journal*

Camp II muntat!! El diumenge dia 28 de setembre, aprofitant la finestra de bon temps anunciada per la previsió meteorològica que ens arriba per Internet, l'expedició surt del CB per anar a dormir al C I. Dilluns, 29, tot i que el temps començava a empitjorar, pugem a muntar el C II. En unes 5 hores obrint traça (trinxeres) en la profunda neu aconsegim guanyar els 1.000 metres de desnivell entre els dos campaments. Toca muntar les tendes i preparar-se per descansar. Després d'una nit poc agradable a 6.780 m a l'endemà, dimarts 30, baixem els 2.000 m de desnivell que ens separen del CB en gairebé 3 hores, amb dos pams de neu nova.

El que està clar és que després de tants dies nevant la muntanya està molt carregada, ningú no ha avançat encara més enllà del C II, i cada vegada queda menys gent per compartir la dura feina d'obrir traça.

En tornar d'un camp d'alçada, gaudir del CB és com aterrar en un petit paradís! Els cuiners ens tenien preparada una extraordinària truita de formatge; malgrat la persistent nevada, res més constituent que una dutxa, per anar digerint els mals sabors de boca de l'alçada, poder asseure'ns en una simple cadira de càmping, relativitzar les situacions amb els companys sota aixopluc, que agradable és dormir 2.000 m més avall, el confort del sac de plomes, una mica de música, les teves coses endregades en el minúscul espai de la tenda de campanya, les fotos de la família...

Ha arribat l'hora de la veritat? En el CB impera el nerviosisme, hi ha 2 expedicions que ja han marxat a casa. No hi ha treva, una còmoda nit al base i la previsió meteorològica ens anuncia que demà anem amunt. Hi ha molta neu a la muntanya, cal que aquesta es consolidi, però ens resten poques oportunitats, estem a 1 d'octubre i si encertem la finestra (climatològica), caldrà arromangar-se i obrir traça.

Acabem de preparar els embalums per demà, les racions d'alçada, farmaciola, estris d'escalada i tot el necessari per a aquests quatre dies que ens han de dur al més alt possible: CI, CII, CIII i si els Déus ens són propicis, diumenge intentarem dir-vos quelcom des del cim del Manaslu. Tenim una aclimatació justa, és l'escenari que ens ha deixat la muntanya, aquesta és la finestra i el terreny de joc és fruit de les circumstàncies climatològiques.

Incertesa fins al darrer moment: MANASLU 8.163 m
Ens ha anat pels pèls!

La veritat és que no les teníem totes amb nosaltres. Sortírem de Lleida l'1 de setembre i els dubtes i les incerteses anaven omplint a poc a poc amb el pas del temps el sac de les emocions. Utilitzant un símil esportiu per definir el cim: ha estat fregant l'escaire, no va ser fins ahir 5 d'octubre que vàrem poder fer realitat el nostre somni.

Vàrem apostar per l'amarg exercici de l'espera, sabíem que el monsó sempre dóna una treva en el seu final, i entre la sortida d'aquest i el canvi de cicle, sempre sol haver-hi una curta finestra climatològica de bon temps. La decisió va ser la correcta, el dia 2 d'octubre a la tarda pugem al CI, al dia següent al CII, el dissabte 4 a l'encara verge per nosaltres CIII, a 7.450 m. La matinada del diumenge, després d'una nit quixotesca per oblidar, quan passaven 3 hores de la mitjanit, sortim en plena foscor acompanyats d'una lògica confusió i d'un lleuger vent. El record encara avui és present en els nostres dits, molt, molt fred. Fins a $\frac{3}{4}$ de 6 no albirem els primers raigs de sol, coincidint en una de les darreres canals que donen accés a la part final de l'ascensió.

Dissimuladament i a certa distància segueixen la nostra roda altres expedicions amb la utilització d'oxigen. Qualsevol ingesta de líquid és automàticament expul-sada pel nostre organisme, l'adaptació al medi és força

complicada amb tan sols un 30% d'oxigen en l'ambient. Una ascensió dura, exigent i freda, amb una aclimatació molt justa. A les 9 del matí hora nepalesa (5 de la matinada a Lleida), els vuit components de l'expedició anem arribant esglaonadament al cim de la *muntanya dels esperits*.

El mateix diumenge, dia de cim, decidim arribar, no sense grans dosis de sacrifici, esforç i voluntat fins al CB: 3.400 m de descens, tot anant recollint al nostre pas els diversos camps d'alçada. A les 6 de la tarda ens sentim a casa, som rebuts pels nostres cuiners amb una reconstituent sopa calenta. En deixar la piràmide del Manaslu al nostre darrere, certa enyorança ens envaeix, és l'hora de la partida, un grapat d'il·lusions i vivències ens han enriquit d'una manera o altra com a persones, són aquells moments i situacions que ens van formant i no conformant.

De la muntanya, de l'Himàlaia, portem 17 anys aprenent, no tan sols dels seus cims (voluntat de sacrifici, superació, treball en equip), sinó bàsicament de la seva gent, de la seva cultura, tradicions, condicions de vida, asseverant aquella màxima que diu que tothom neix sota el mateix cel, però ningú no té el mateix horitzó.

Text i fotos: Juanjo Garra i Lorenzo
Alpinista

Amb el cap ple de tres mils, menys dos

Aquest estiu passat, amb la Núria, l'Ángel i el Jordi, dalt del cim del Lezat, després de fer-ne la cresta del mateix nom

El Patxi i l'Alfredo, a l'estiu del 2004, quan els vaig conèixer a la zona del Vinhamala

Vam sentir ploure tota la tarda, i bona part de la nit, dins de la nostra tenda a la pleta de riu Malo. Tranquils, tranquil·les, fa quasi vint anys d'això. No érem sols acampats en aquesta zona del parc nacional d'Aigüestortes. Més o menys, es permetia l'acampada.

Bé, com us deia, vam passar moltes hores dins la tenda veient com plovia. Això incrementà notablement el meu nerviosisme davant la prevista ascensió, l'endemà de bon matí, al que havia de ser el meu primer tres mil, el Bessiberi Sud. No vaig dormir gaire aquella nit. Mentre parava de ploure, anaven augmentant els meus dubtes. Estaria a l'alçada? Quedaria bé amb el meu experimentat cunyat Jordi? Tot just vaig dormir...

Quan finalment va sonar el despertador, s'intuïa, paradoxalment, un molt bon dia. Vam intentar fer el mínim soroll per a no despertar la meua germana, Ester, que no tenia cap intenció de pujar al cim. Aquell dia, que també vam acabar sota la pluja, va representar el meu primer cim de tres mil metres, quan tenia 17 anys, a l'agost del 1990.

Feia tan sols dos anys de la meua primera ascensió a un cim d'alta muntanya, però que no havia estat un tres mil: el pic de la Serrera, de 2.913 m d'alçada, el tercer cim més alt d'Andorra, amb el Jordi i el Xavi.

De manera més o menys habitual, no vaig començar a fer muntanya més seriosament fins als 22 anys. Abans, allò més habitual: Aneto, Posets, Mont Perdut, la Pica... Després vaig començar a no deixar tantes setmanes entre

sortida i sortida. I vaig anar fent cims de tres mil metres, però sense cap mena de constància. No m'importava gaire l'alçada: ara era un tres mil, ara era un cim de qualsevol altra altimetria, encara que predominaven, sense gaire ordre, els primers. Anant aficionant-me va arribar també el Montblanc, la integral dels tres mils de Sierra Nevada, i una visita ràpida a l'Atlas

marroquí. I també, a l'agost del 1996, la curiosa història de la Integral Aneto, amb el Gerard: caminant des de Cambrils fins al cim de l'Aneto.

Però era i és el Pirineu el que em mantenia fascinat. Així va arribar l'any 2003. Aquell any, la meua entitat de tota la vida, el Grup Sardanista Montserrat, complia 30 anys de servei a la cultura catalana i al món del lleure des de Lleida. A l'Albert, un bon amic del grup, li vaig fer la proposta de combinar els números 3 i 0 coincidint amb l'aniversari: fer 30 3.000s pel 30è aniversari. I així ho vam fer. L'11 de setembre del 2003, ben acompanyats per una colla de gent del Grup, arribàvem al Vallibierna, el 30è tres mil d'aquell projecte.

Això va fer que em fixés d'una manera més interessada en la llista de tres mils, i em vaig adonar que, de mica en mica, i sense gaire intenció, ja en portava una bona colla, encara que cap dels tècnicament més complicats. I llavors em vaig començar, de manera seriosa, a plantejar acabar la llista. Me la vaig mirar i remirar, i encara que vaig veure que hi havia molts llocs pels quals hauria de tornar a passar perquè només m'havia dedicat a fer, prèviament, els principals (cosa que estic quasi convençut que també ha passat a la majoria dels que han acabat la llista), em motivava molt i molt intentar-ho.

Així, un cop feta la il·lusió, vaig prendre la decisió de, sense pressa, però amb moltes ganes, intentar-ho. Així va ser com, bàsicament als estius, del 2004 fins al passat del 2008, vaig anar trescant per crestes, valls, cims i cimets

intentant d'anar acabant la llista. Les anècdotes i vivències són moltes i la majoria enriquidores i boniques, però difícils de prioritzar i explicar en poc espai.

Encara que n'he fet 10 de sol, la majoria els he fet molt ben acompanyat, i moltes vegades, necessàriament acompanyat, ja que la meua destresa tècnica és ben limitada, com bé saben la majoria dels meus companys i companyes de cordada: Jordi, Lluís, Miquel Àngel, Òscar...

Estic amb deute amb tots i totes aquelles que m'han acompanyat, als fàcils i als no tant:

Aleix, Olga, Esteban, Jordi, Sandra, Albert, Núria, Àngel, Lluís, Màrius, Pau, Montse, Àngel, Juan, Lluís, Jaume, Eneko, Jordi, Miquel, Mikel, Oscar, Jordi, Rosa, Patxi, Alfredo, David, Montse, Dani, David, Manel, Andreu, Jaume, Joan, Toni, Laia, Jordi, Juanito, Aitor, Miki, Manel, Joan, Laura, Eduard, Eugènia, Jeza, Manu, Alicia, Oriol, Miquel Àngel, Txema, Susanna, Àngela, Jordi, Gerard, Diana, Laura, Xavi, Candela, Manolo, Òscar, Anna, Òscar, Isa, Josep M., Maria, Dolors, Eduard, Marian, Ariadna, Ramon, Manu, Jordi, Fran, Mercè i Elena.

Un total de 75 persones diferents. Això, sense comptar la gent que m'ha acompanyat en les repeticions o en els intents... Moltes només m'han acompanyat a un o dos, o pocs més. N'hi ha algunes que són més "constants": especialment l'Aleix, però també l'Olga, l'Esteban, el Jordi, la Sandra... Però sí que voldria parar esment en dos amics bascos, de Bilbao, que vaig conèixer per Internet, però que diria que han estat imprescindibles en el meu coneixement del Pirineu gràcies als tres mils: són el Patxi i l'Alfredo, les dues persones que jo conec que millor coneixen el Pirineu i que, amb una paciència infinita i una estima profunda cap a la muntanya, ells que també ja han acabat la llista, com el Miquel Àngel, m'han anat explicant mil detalls i secrets dels camins perduts dels tres mils. Crec que estaré eternament en deute amb ells.

Així han anat "caient" els cims, fins arribar al passat final d'octubre, on vaig pujar als dos Astazous. Ara per ara,

La Sandra grimpa per la cresta de la Munia, l'estiu del 2006.

en aquesta data, me'n falten dos, el Dit del Montperdut i l'Estaranha. Espero que aquesta primavera pugui "tatxar", com bé es diu al Centre, l'"os" del Dit, i així poder acabar la llista amb un de més còmode, l'Estaranha, per tal que així, quan el Feliu em faci la seua famosa, coneguda i entranyable pregunta, amb la seua veu profunda: "Noi, quants tres mils has fet?", ja li pugui dir ben content: Ja els he acabat tots!

Així doncs, l'estiu vinent, 19 anys més tard del meu primer tres mil, i si tot va bé, acabaré els tres mils del Pirineu. La meua intenció és que sigui el proper divendres, 11 de setembre, al pic occità d'Estaranha, i, és clar, m'agradaria que tothom qui en tingués ganes i pogués, m'hi acompanyés.

La idea seria marxar el dijous al vespre cap a la zona de Bielsa. Per allí, tothom pot dormir on vulgui, el refugi d'Oredon, a l'atrotinada cabana propera a Cap de Long, o a on li sembli, encara que jo us proposo fer-ho al càmping Pineta, 7 km endins de la vall de Pineta, per agafar els vehicles el divendres al matí, per a passar el túnel de Bielsa, arribar a Aragnouet, i entrar a la bonica carretera que ens duu fins a l'embassament de Cap de Long. Allí, ja ho decidirem, però potser podríem pujar pel camí cap al Campvielh i baixar després per la vall d'Estaranha.

Un cop fet el cim, podríem fer un sopar més o menys a prop de Bielsa i del càmping, i continuar la festa fins que cadascú ho desitgi. I el dissabte, tranquil·lament, tornem cap a casa, o qui vulgui, pot fer moltes més activitats pirinenques.

Us hi espero. Salut i moltes gràcies!

Carles Giné-Janer

La Laura assenyalava l'objectiu de la jornada, l'altiu Maupas per la vall de Lys.

ITINERARI EXCURSIONISTA NÚM. 98: GRAUS DEL BELART I DE LA MARE DE DÉU (EL MONTSANT)

El Montsant, com el Montsec, és una de les poques muntanyes mereixedores d'aquest nom que tenim a prop de Lleida, ciutat de terra plana. Hàbitat de pastors neolítics i d'eremites medievals, i de camperols i llenyataires al llarg dels segles, els seus més recòndits accessos són coneguts des de l'antigor, entre ells els graus, passos més o menys aventurats pels quals el camí, quan topa amb el cingle, s'hi enfila expeditiu. Aquí en descrivim dos, un de pujada i l'altre de baixada, completant un curt però interessant recorregut.

0,00 h. Ermita de Santa Magdalena (710 m) accessible des d'Ulldemolins per una bona pista pavimentada que prèviament passa per l'ermita de Sant Antoni. Hom diu que Santa Magdalena és la catedral del Montsant, per les seves generoses proporcions i acurada construcció. Uns xiprers monumentals, una font amb set raigs i uns amplis plans condicionats com a espais de lleure, completen l'indret. Des d'aquí s'enfilen al cap de la serra el camí del Pi de la Carbasseta (GR 171, derivació) i el corriol del grau de la Roca del Llençol. I també en surt en direcció a llevant el camí vell d'Ulldemolins a la Morera per Albarca, avui convertit en pista. El nostre recorregut comença precisament seguint aquesta pista, que arrenca a llevant de l'ermita, just al costat del cremador de deixalles. A poc queda a mà esquerra una bassa i la font de les Xiques, l'aigua de la qual no neix aquí, sinó que és aconduïda. Es deixa a mà dreta el corriol del grau de la Cova del Corb, indicat amb una fita. La pista és en conjunt planera, però s'ha de travessar petits estreps de

la muntanya i les corresponents valletes, fa un seguit de pujades i baixades i es deixa trencalls a cada costat dels quals no s'ha de fer cas. A mà dreta, sempre present, l'alta cinglera del Montsant ho domina tot, enfilada sobre la seva peanya de bosc on domina el pi.

0,08 h. Collet del Jaio Rafel, després d'una pujada. Nova baixada.

0,13 h. Un altre collet (717 m), pel qual la pista passa tenint a la dreta un petit esperó encinglerat d'uns 4 o 5 metres d'alt. Nou descens vers la propera barrancada.

0,20 h. Barranc de Fontalba (686 m) que es creua per un tram pavimentat. La Fontalba és una important surgència enfilada a mà dreta, dos-cents metres més amunt que, en temps de grans pluges, deixa anar un generós doll d'aigua, espectacular sobretot a l'hivern, si fa prou fred per glaçar. Segueix la pista amb una nova pujada. S'és

El tercer ressalt del Grau del Belart, immediatament abans d'arribar a la lleixa per on passa el camí planer de GR 174. Noteu el pal indicador

als peus dels Obacs de Fontalba, i la pista esdevé definitivament més planera, sense tantes pujades i baixades.

0,45 h. Camí del grau del Belart, l'inici del qual arrenca a mà dreta (UTM: 0323380E – 4574890N, 728 m)). Segons hem llegit, aquí hi havia un pal indicador, que no hem sabut veure. L'únic indicador és una roca groguenca a mà dreta de la pista, amb una fita de pedres al damunt. Deixant la pista, prendrem l'esmentat camí, que s'endinsa al bosc una bona estona en direcció S. De primer és bastant planer, però després s'enfila de valent, fent petites giragonses per guanyar altitud. Cal parar atenció a les fites, perquè el corriol no és gaire fressat i és fàcil confondre'l amb els rastres oberts per les salvatgines. A poc a poc, el cingle es va veient més proper, fins que s'arriba al seu peu. El primer obstacle és un marge vertical de roca d'uns tres metres, que es puja grim pant una mena de canaló esblanqueït, amb bones preses. Cal parar compte, però, si la roca és mullada. Més amunt, un segon marge de roca es puja també sense cap dificultat. Finalment s'arriba al tercer i darrer ressalt, una mica més alt que els anteriors, equipat amb un parell d'agafadors metàl·lics.

1,35 h. Fi del grau del Belart (UTM: 0323163E – 4574114N, 997 m). Superat el darrer ressalt, s'arriba a una lleixa al peu del pany superior del cingle, recorreguda per un camí planer, el GR 174. Pal indicador: cap a mà dreta, es va al Pi de la Carbasseta, i cap a mà esquerra, a l'ermita de la Mare de Déu. Seguirem, planers, cap a l'esquerra, passant a poc a poc pel costat d'una balma tancada amb parets d'obra seca, que pot oferir aixopluc.

2,00 h. Mare de Déu del Montsant (UTM: 0323590E – 4573796N, 1.026 m), ermita que ocupa una esplanada a la carena, amb una bona vista. A migjorn es té l'inici del barranc dels Pèlcs, mentre que al nord es domina una àmplia panoràmica, que no s'atura fins als Pirineus. L'entorn de l'ermita (que està normalment tancada) està equipat amb alguns seients. Un pany de roca a ponent, coronat per una capelleta amb un pessebre, ofereix un costat solell, bon recer els dies de fred, i un altre costat sempre a l'ombra, fresc a l'estiu. No es pot demanar més. A llevant de l'ermita hi ha un pal indicador, que assenyala l'inici del grau de la Mare de Déu, pel qual passa un camí més fressat que pel del Belart. Aquest camí baixa tot vorejant un pany de cingle (pas entre roques) i després en successives petites giragonses fins a un altre cingle semblant (un altre pas entre roques)

seguint la baixada en fort pendent. Més avall, trobarem una bifurcació. És millor seguir la branca dreta, però després les dues branques s'ajunten novament. A poc a poc minva el pendent, sempre baixant per entre el bosc de pins i alzines, i es va tombant cap a llevant.

2,45 h. Retrobament amb la pista (UTM: 0323899E – 4574353N, 741 m). Pal indicador: Albarca – Santa Magdalena – Ulldemolins, però no indica el grau. Seguim la pista en direcció a mà esquerra (NW) per desfer el recorregut de vinguda. Passem altre cop pel punt on comença el camí del grau del Belart, i més enllà pel barranc de Fontalba i el collet del Jaio Rafel.

3,30 h. Ermita de Santa Magdalena, on s'ha iniciat el recorregut.

***NOTA I:** Aquest itinerari també es pot iniciar a Albarca, des d'on potser és una mica més curt el trajecte per pista. Només cal parar atenció a identificar el punt d'inici del camí del grau del Belart. (Coordenades UTM)*

***NOTA II:** Si es fa el recorregut en sentit invers, cal saber que el descens del grau del Belart és més delicat que el de la Mare de Déu, sobretot quan la roca està molla.*

Manel Cortès

Coord. UTM i altimetria: **Aureli Teixidor**

Bibliografia:

LES MUNTANYES DE PRADES, EL MONTSANT I SERRA LA LLENA. Josep Iglésies i Joaquim Santasusagna. A. E. de Reus. R. Dalmau, Editor. Reus-Barcelona, 1960.

EL MONTSANT. Antoni Cabré Puig. Cossetània Edicions, Valls, 1999.

SERRA DEL MONTSANT. Jaume Mas i Roca. Editorial Piolet, Barcelona, 2005.

Cartografia:

SERRA DE MONTSANT. 3a edició. Editorial Piolet, Barcelona, 2004.

(El mapa indica ambdós graus, però el punt d'enllaç de la pista amb cada un dels camins i el traçat d'aquests no coincideixen del tot amb la realitat)

Apunts i comunicacions

Des de Secretaria us recorden a les sòcies i als socis que hagueu tramitat la llicència d'enguany i que encara no la tingueu, que podeu passar a recollir-la per la Secretaria del Centre.

Cada dimarts a les 20,30 h, i fins al mes de juny, es fa el Cicle de Projeccions Jordi Guivernau al local del Centre. Consulteu el programa al web per saber-ne més coses.

XXXI MARXA DE LA REGULARITAT DE LES TERRES DE LLEIDA

El propassat diumenge 16 de novembre, se celebrà la XXXI Marxa de Regularitat de les Terres de Lleida, organitzada pel Centre Excursionista de Lleida.

L'itinerari escollit sortia de Vilanova de Meià, a la Noguera, per pujar cap a l'ermita de la Mare de Déu del Puig de Meià, on l'organització havia preparat un bon esmorzar per recuperar forces; tot seguit es baixava fins a la cabana del Pansot per remuntar la Serreta, passant pel dolmen de la Lloella del Llop. Seguia costa amunt fins arribar al llom de la serra de Sant Alís, el punt més alt de l'itinerari i des d'on es podia gaudir d'una impressionant panoràmica per sobre el mar de boira que cobria les terres de la plana; des d'aquí, un ràpid descens pels Freixans de la Guineu en direcció a Santa Maria de Meià i, poc abans d'arribar-hi, seguint pistes i viaranyes entre camps de conreu, calia retornar al punt de sortida.

Aquesta Marxa va comptar amb una variació tècnica important: l'organització havia substituït les marques al camí per un llibre de ruta, que els participants van seguir amb més o menys encert.

Els guanyadors van ser la parella formada per l'Àngels Cornellana i el Ferran Santandreu, del Centre Excursionista Serralada de Mollerussa, l'Eva Prats i el Roger Domingo, i la Clàudia Mesa i el Xavier Rubió, ambdues parelles del Foment Excursionista de Barcelona, van ser segons i tercers respectivament.

Hi van haver 100 participants (50 parelles). Enhorabona per haver arribat a aquesta XXXI edició amb tan bona participació.

El CEL als Campionats d'Europa d'esquí de muntanya

El tercer cap de setmana de febrer, a Tambre-Alpago (Dolomites), el CEL ha estat molt ben representat. La jove Ares Izard, de 16 anys, ha participat, com a cadet, a les curses de la Vertical Race, i a la Individual Youth, amb uns resultats molt dignes. El seu pare, Feliu, com a Chairman of Jurg, ha presidit totes les curses, on els catalans Mireia Miró i Kilian Jornet han aconseguit pujar a dalt de tot del pòdium.

Moltes felicitats!!!

Benvinguts al Centre:

M. Angels Beas Lucas

José Ignacio Ortiz Vidal

Antoni Trilla Torrens

Joaquim M. Mateu Casellas

Joan Carles Rueda Chimeno

Eva Planas Muela

Juana Llop Garrido

M. José Gonzalez Carrasquet

Núria Rosinach Comellas

Gina Hortal Castaño

